

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15765/2022
04.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Поповић, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 3020/2019 од 01.06.2022. године, у седници одржаној 04.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 3020/2019 од 01.06.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 3020/2019 од 01.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 1498/2018 од 17.04.2019. године, ставом првим и другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу, на име накнаде материјалне штете по основу изгубљене зараде исплати 11.636,00 динара, са законском затезном каматом од 24.04.2017. године до исплате, као на име трошкова парничног поступка 57.730,00 динара, са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате. Ставом трећим изреке, захтев за исплату затезне камате на досуђени износ трошкова поступка за период од пресуђења до извршности одлуке је одбијен.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 3020/2019 од 01.06.2022. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Основног суда у Новом Саду П 1498/18 од 17.04.2019. године, у делу којим је одлучено о главном захтеву, а преиначена одлука о камати тако што је тужени обавезан да тужиоцу на досуђени износ материјалне штете због изгубљене зараде, плати камату од дана пресуђења - 17.04.2019. године, уместо од 24.04.2017. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на жалбу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, побијајући је у целости ради уједначавања судске праксе.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 др.закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као посебној, узимајући у обзир садржину тражене судске заштите, начин пресуђења, разлоге за одлуку о тужбеном захтеву, као и садржину ревизијских навода.

Предмет тражене правне заштите је накнада материјалне штете у виду изгубљене добити због незаконитог рада комуналних и других јавних предузећа, чији је оснивач град, а побијаном другостепеном потврђена је првостепена пресуда у делу којим је усвојен захтев тужиоца, док је преиначена одлука о камати тако што је иста досуђена од момента доношења судске одлуке, с позивом на члан 189. став 2. ЗОО, при чему је суд имао у виду протек времена од дана вештачења 24.05.2017. године до доношења судске одлуке 27.04.2019. године. Одлука о трошковима поступка је донета према успеху странака у жалбеном поступку .

По оцени ревизијског суда, образложење побијане пресуде не одступа од судске праксе у тумачењу у примени материјалног права у конкретној чињеничној и правној ситуацији, у вези са законским разлозима датим за одбијање тужбеног захтева за исплату камате од дана вештачења, те досуђивањем камате од дана доношења судске одлуке. Такође, посебном ревизијом побија се одлука о трошковима поступка, о којима је суд одлучио сразмерно успеху странака у поступку, па није реч о ускраћивању тужиоца у праву на накнаду трошкова поступка. У обзир је узето и то да је институт изузетне дозвољености ревизије резервисан искључиво за питања из домена примене материјалног права, а у конкретном случају правно питање које се у ревизији наводи као спорно је процесно питање.

Имајући у виду да пресуде које је тужилац приложио не поткрепљују његову тврдњу о неуједначеној судској пракси, Врховни суд је нашао да у конкретном случају не постоји потреба за новим ни уједначеним тумачењем права, па је стога одлучено као у првом ставу изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије и у смислу одредаба члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 468. став 1. и 479. став 6. ЗПП и оценио да је и у смислу тих законских одредаба ревизија тужиоца недозвољена.

Законом о парничном поступку је прописано да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (члан 468. став 1.) и да у спору мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена (члан 479. став 6.), као и да је ревизија недозвољена (члан 410. став 2. тачка 5.) ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3.), осим из члана 404. овог закона.

Поступак у овој правној ствари је започет 23.02.2018. године, ради накнаде штете у висини 11.636,00 динара, па се у конкретном случају ради о спору мале вредности, у коме ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

С обзиром да је побијаном пресудом донетом у другом степену одлучено у спору мале вредности да у таквом спору није дозвољена ревизија, Врховни суд је одлучио као у другом ставу изреке, на основу члана 413. ЗПП.

Није од утицаја што је побијаном пресудом првостепена пресуда преиначена, јер је преиначена одлука о камати у спору мале вредности, у коме се иначе не примењује одредба члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, према којој је ревизија увек дозвољена кад другостепени суд преиначи првостепену пресуду и одлучи о захтевима странака.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић